

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Пловдив , 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и шести януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Божидар И. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева като разгледа докладваното от Божидар И. Кърпачев Административно наказателно дело № 20205330207929 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 20-1030-010694, издадено от Началник група към ОДМВР- ПЛОВДИВ, Сектор пътна полиция, с което на Г. С. П. е наложено наказание:

1. глоба в размер на 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал.3 ЗДвП;
2. глоба в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП.

С жалбата и в съдебно заседание се навеждат конкретни доводи за незаконосъобразност на НП, които най-общо се свеждат до следното:

-допуснати пороци при предявяване и връчване на АУАН;
-допуснати нарушения на процедурата за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, уредени в Наредба № 1/19.07.2017г., което водело до несъставомерност на извършеното деяние. **Претендират се разности.**

Въззиваемата страна взема писмено становище за неоснователност на жалбата. В условията на евентуалност прави **възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар.**

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното наказателно постановление, намери, че са налице основания за неговото отменяне по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

В НП е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 26.09.2020 г. в 03:15 часа в гр. Пловдив, на ул. „Царевец“ № 14 Г. С. П. управлява лек автомобил мерцедес с рег.№ *****, чужда собственост като:

1. отказва да бъде изпробван с техническо средство дрегер алкотест 7510 с фабричен номер ARNA 0180 за употреба и наличие на алкохол. Водачът е в явно нетрезво състояние и лъха на алкохол. Издаден талон за медицинско изследване № 089943 и 8 бр. стикери за поверителност № A025956. Не е дал кръвна проба.

2. не представя контролен талон към СУМПС.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за съответна на осъществилото се в действителността въз основа на приложения по преписката АУАН, който съгласно чл. 189, ал.2 ЗДвП има презумптивна доказателствена сила до установяване на обратното.

В конкретния случай съдът намира, че констатациите в АУАН не само не се опровергават, но и изцяло се потвърждават от събраните по делото доказателства- показания на актосъставителя, които в тази му част съдът кредитира като последователни, безпротиворечиви и добросъвестно дадени.

Следва да се отбележи и че посочената по-горе фактическа обстановка реално не се оспорва от жалбоподателя и защитника, като в съдебно заседание е направено и **изрично признание от страна на защитата, че кръв за медицинско изследване не е дадена**, което признание се подкрепя от обстоятелството, че връчените на жалбоподателя АУАН и талон за медицинско изследване са останали в него и бяха представени като

доказателства пред съда.

ЗА СЪСТАВОМЕРНОСТТА НА ДЕЯНИЕТО ПО ЧЛ. 174, АЛ.3 ЗДвП.

От текста на сочената като нарушена норма на чл. 174, ал.3 ЗДвП следва, че **изпълнителното деяние на това нарушение може да се осъществи в няколко алтернативни форми. Реализирането на която и да било от тях**, съгласно употребената специфична законодателна техника, **е само по себе си противоправно и е основание за издаване на АУАН още на място и прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП.** Същевременно е напълно възможно в условията на кумулативност да бъдат извършени няколко от формите на изпълнителното деяние, като те биват:

- отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол;
- отказ да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози;
- неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор;
- неизпълнение на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта;
- неизпълнение на предписание за даване на биологични проби за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Така Решение № 1935 от 29.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1812 / 2020 г. на XIX състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1870 от 23.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 2130 / 2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1705 от 12.10.2020 г. по к. адм. н. д. № 1520 / 2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 871 от 20.04.2018 г. по к. адм. н. д. № 383 / 2018 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2228 от 23.11.2016 г. по н. д. № 1755 / 2016 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2408 от 19.12.2016 г. по н. д. № 2462 / 2016 г. на XIX състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 2251 от 15.12.2017 г. по к. адм.

н. д. № 2580 / 2017 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив.

В процесния случай надлежно е повдигнато административно обвинение и е доказано извършването на първата от алтернативно посочените форми-отказ на лицето да се тества с техническо средство дрегер за употреба на алкохол.

На следващо място, от текста на нормата на чл. 174, ал.3 ЗДвП е видно, че за да е съставомерен отказа и за да бъде лицето годен субект на нарушението, **същото следва да притежава качеството водач МПС.**

Съгласно легалната дефиниция, дадена в т.25 от параграф 6 на ДР на ЗДвП: "Водач" е **лице, което управлява пътно превозно средство** или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

В процесния случай приложимата хипотеза е именно управлението на МПС, като същата се явява доказана от показанията на актосъставителя, който непосредствено е възприел движението на жалбоподателя с процесното МПС по улица „Царевец“, като му е предложил да се тества за употреба на алкохол веднага след спирането му.

От изложеното е видно, че **са били налице условията за издаване на АУАН за извършено нарушение** по чл. 174, ал.3 ЗДвП.

ПО НАРУШЕНИЯТА, СВЪРЗАНИ С РЕДА ЗА ВРЪЧВАНЕ НА АУАН.

Видно от текста на АУАН, същият е връчен при условията на отказ. В този случай съгласно чл. 43, ал.2 ЗАНН отказът се удостоверява с подписа на един свидетел.

Тълкуването на чл. 43, ал.2 ЗАНН с оглед целта на закона, налага да се приеме, че свидетелят следва да е присъствал на отказа, лично да го е възприел, като именно това обстоятелство удостовери с подписа си.

В АУАН като такъв свидетел е посочен С.И..

В конкретния случай от показанията на св. И. се установява, че горепосоченото изискване не е спазено. Същият изобщо не е присъствал на отказа на водача да подпише АУАН, като полицейските служители само са предоставили документите по делото на св. И. за подпис, без същият по

какъвто и да било начин да е възприел отказа на водача да получи АУАН.

Съдът намира, че в тази част следва да се кредитират именно показанията на свидетеля И., а не на актосъставителя, доколкото при поставянето им в очна ставка:

- свидетелят И. остана непоколебим в твърденията си, че не е присъствал на отказа на водача, докато

- актосъставителя се разколеба в твърденията си и от категорични такива, че отказът на водача е бил в присъствието на свидетеля И., премина към такива, че полицейските служители няма как да не са обяснили на св. И. какви документи му се представят за подпис.

Гореизложеното обуславя извод, че е допуснато нарушение на чл. 43, ал.2 ЗАНН. Същото обаче не е съществено и не може само по себе си да обуслови отмяна на атакуваното НП, доколкото от представените от самия защитник писмени доказателства се установи, че все пак както АУАН, така и талона за изследване реално са били предадени във фактическата власт на нарушителя, същият реално е разполагал с тях след приключване на проверката и по никакъв начин не е било нарушено правото му да се запознае с фактическите и правни рамки на повдигнатото административно обвинение.

ПО НАРУШЕНИЯТА СВЪРЗАНИ С РЕДА НА НАРЕДБА № 1/19.07.2017Г ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ.

Съгласно цитираната вече трайна съдебна практика, нарушението по чл. 174, ал.3 ЗДвП е на формално извършване и със самия факт на обективизиране на отказа на лицето да се тества с дрегер, то извършва противоправно поведение, което се явява основание за издаване на място на АУАН и за прилагане на ПАМ по смисъла на чл. 171 ЗДвП, изразяваща се в сваляне на регистрационните табели.

Посоченото, обаче не означава, че във всеки случай на издаден АУАН за отказ да се тества с дрегер, деецът следва да понесе отговорност по чл. 174, ал.3 ЗДвП.

Това е така доколкото в чл. 3а от Наредба № 1 от 19 юли 2017 е

предвидено основание за отпадане противоправността на отказа на водача да се тества с техническо средство дрегер, базирано на последващо издаването на АУАН поведение на нарушителя, а именно ако след обективирания в АУАН отказ за извършване на проверка с дрегер, лицето доброволно се подложи на изследване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, доколкото в този случай целта на закона би била постигната, наличието или отсъствието на концентрация на алкохол в кръвта би било установено и обществената опасност на извършения отказ да се тества с дрегер -отпаднала.

В тази връзка изрично следва да се посочи, че уредените в Наредбата способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта:

- чрез техническо средство дрегер;
- чрез доказателствен анализатор;
- чрез медицинско изследване на кръвта;

са равностойни и законодателят не отдава предпочитание на нито един от тях. Затова, за да е правомерно поведението на водача, е напълно достатъчно той да се подложи на установяване на концентрацията на алкохол дори и само с един от способите очертан в чл. 3а от Наредбата. Именно заради това, последващото подлагане на медицинско изследване на кръвта или изследване с доказателствен анализатор води до отпадане на противоправността на отказа на лицето да се тества с техническо средство дрегер, като деецът може да бъде наказан по реда на чл. 174, ал.3 ЗДвП само ако концентрацията на алкохол в кръвта му не е установена по нито един от алтернативно предвидените в чл. 3а от Наредбата способности.

В този изричен смисъл е и най-актуалната практика на Административен съд Пловдив - Решение № 1918 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 1961 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 2306 от 14.11.2019 г. по к. адм. н. д. № 2113 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд Пловдив, Решение № 1089 от 16.05.2019 г. по к. адм. н. д. № 632 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 783 от 08.04.2019 г. по к. адм. н. д. № 359 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1993 от

17.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2692 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1988 от 17.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2236 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд, Решение № 1906 от 11.10.2019 г. по к. адм. н. д. № 2038 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд, Решение № 1579 от 19.07.2019 г. по к. адм. н. д. № 1361 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд - Пловдив, Решение № 1450 от 27.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 1248 / 2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив, Решение № 1329 от 18.06.2019 г. по к. адм. н. д. № 1018 / 2019 г. на XXI състав на Административен съд.

Налага се извод, че е употребена специфична законодателна конструкция, по силата на която е проведено разграничение между противоправност и наказуемост на поведението по чл. 174, ал.3 ЗДвП. Противоправно и респективно основание за издаване на АУАН още на място и прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП е реализирането на която и да било от алтернативните форми на изпълнителното деяние.

Наказуемостта на деянието по чл. 174, ал.3 ЗДвП, обаче обхваща сложен фактически състав, който включва кумулативното наличие на два акта:

-първоначален отказ на лицето да се тества с дрегер, който следва да се отрази по надлежния ред в АУАН;

- липса на установяване на концентрацията на алкохол в кръвта по някой от алтернативно предвидените в чл. 3а от Наредбата способи.

Вторият акт представлява поведение, което следва във времево отношение издаването на АУАН и затова няма как да намери отражение в него. Това обаче не отнема качеството му на елемент sine qua non от фактическия състав за настъпване наказуемостта на деянието по чл. 174, ал.3 ЗДвП и необходимостта за издаването на НП това обстоятелство да се установява по несъмнен начин от доказателствата по делото.

Редът за реализиране възможността на дееца, след като вече му е съставен АУАН за отказа да се тества с техническо средство, да се подложи на изследване чрез някой от способите по чл. 3а от Наредбата е предвиден в чл. 6 от Наредба 1/19.07.2017г. и включва следните елементи от фактическия състав:

-издаване на талон за изследване;

-предоставяне на нарушителя на възможност да избере дали желае да се подложи на медицинско изследване чрез даване на кръв или чрез доказателствен анализатор;

-надлежно удостоверяване на направения избор или съответно отказ да се направи избор в талона за изследване;

-в зависимост от направения избор от водача- определяне от контролния орган на мястото, където следва да се яви нарушителя за провеждане на изследването, което съгласно чл. 8 и чл. 11 от Наредбата е различно в зависимост от това дали е избран способът чрез доказателствен анализатор или чрез медицинско изследване;

-определяне и вписване в талона на срок за явяване;

-връчване на талона на водача и предоставяне на възможност да изпълни предписанията му.

От гореописания фактически състав е видно, че както вече се посочи, Наредбата предоставя два алтернативни и равнопоставени способа за отпадане противоправността на отказа на лицето да се тества с техническо средство дрегер, а именно чрез медицинско изследване и чрез доказателствен анализатор, като принципът на изследване при тях е коренно различен. При доказателствения анализатор съгласно чл. 8 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта се установява чрез измерването му в издишания въздух, докато при медицинското изследване се тества самата кръв, като тук влияние оказват процесите на резорбция и елиминация в резултат от изминалия период от време.

Поради използваните различни методи е възможно резултатите при двата способа да се различават и затова законодателят е предоставил именно на водача избора дали и по кой от тях да се установи концентрацията на алкохол в кръвта му и според показанията на кой от двата равностойни способа да се реализира евентуалната му отговорност по чл. 174, ал.1 ЗДвП или 343б НК, като липсва:

-задължение за водача да предпочете един от тях;

-процесуална възможност за контролните органи да подменят свободния избор на водача и да го направят вместо него;

-задължение за водача да се съобрази с избора от контролния орган способ, ако той не отговаря на свободния му избор.

Съгласно чл. 6 от ЗАНН „административно нарушение“ е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, а според чл. 7 от ЗАНН деянието е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо.

От изискването за вина при наказването на административните нарушения следва, че деянието ще е съставомерно по чл. 174, ал.3 ЗДвП от субективна страна, само ако неустановяването на концентрацията на алкохол в кръвта на деца, по който и да било от алтернативно предвидените равностойни способи, се дължи на негови противоправни и виновни действия и/или бездействия.

Тоест необходимо е да се установи, че и двата кумулативно изискуеми акта, обуславящи наказуемост на извършеното по чл. 174, ал.3 ЗДвП, а именно

-отказа на лицето да се тества с техническо средство дрегер, за което е издаден АУАН и

-последващото неустановяване на концентрацията на алкохол в кръвта по някой от останалите алтернативно предвидени в чл. 3а от Наредбата способи

се дължи на умишъл или непредпазливост от страна на водача.

В обратния случай, ако след съставен АУАН за отказ да се тества с техническо средство-дрегер, лицето не се подложи на медицинско изследване или на изследване с доказателствен анализатор и това се дължи на:

-обективни причини (невъзможност) или

-незаконосъобразно поведение на самите органи на реда, които не са спасили очертания по-горе ред на чл. 3а, вр. чл. 6 от Наредба № 1/19.07.2017г. за издаване на талон за изследване, в който случай, както вече се изясни, водачът не е длъжен да се съобразява с неправомерните предписания в талона

по аргумент от чл. 15 НК, който намира субсидиарно приложение по силата на чл. 84 ЗАНН, деянието не би било виновно, респективно ще е несъставомерно от субективна страна като нарушение по чл. 174, ал.3

ЗДвП.

Така изрично Решение № 89 от 10.01.2020 г. по к. адм. н. д. № 3360 / 2019 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив.

В процесния случай от показанията на актосъставителя се установява, че същият **изобщо не е разяснил правото на нарушителя да избере дали да се тества с доказателствен анализатор или чрез медицинско изследване,** като точно обратното- **сам е направил избора вместо него и служебно е попълнил реквизитите на талона на изследване** и е поставил отметката срещу полето медицинско и химическо изследване.

Налага се извод, че е допуснато нарушение на чл. 6, вр. чл. 3а от Наредбата, като **водачът реално е бил лишен от правото на избор на един от алтернативно предвидените в Наредбата и равностойни способности** за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му.

Действително не е спорно по делото, че **жалбоподателят е отказал да подпише и получи процесния талон за изследване.** Предвид гореизложените принципни положения обаче и констатирания порок в дейността на актосъставителя, **този отказ се явява изцяло разбираем, обоснован и законосъобразен,** доколкото, както вече се отбеляза, **водачът изобщо не е бил длъжен да се съобрази с направения вместо него избор от контролния орган,** тоест **отказа да се изпълнят незаконосъобразните предписания на талона не е бил виновен.**

В конкретния случай се е достигнало до неприемлив и обществено опасен резултат- не е установена концентрацията на алкохол в кръвта на водач, за когото е имало обосновани съмнения, че е бил в пияно състояние. Този резултат, обаче **не се намира в причинна връзка с виновно поведение на дееца,** а с допуснатите нарушения от страна на контролните органи на реда, очертан в Наредба № 1/19.07.2017г., което води до **извод за несъставомерност на извършеното от субективна страна.**

Тук следва да се съобрази и трайната практика на Върховен касационен съд по дела с правна квалификация чл. 343б НК, която приема, че деецът следва **безусловно да бъде оправдан,** ако в резултат от нарушения на реда, очертан в Наредба № 1/19.07.2017г., **същият е лишен от възможността да обори констатираната чрез дрегера или медицинското изследване**

концентрация на алкохол в кръвта.

Нещо повече, изрично е прието, че допускайки нарушения на установената процедура по реализиране отговорността на деца, държавните органи сами се поставят в невъзможност да го накажат за извършеното от него противоправно поведение.

Така изрично Решение № 124/25.09.2017 г. наказателно дело № 653/2017 г., Решение № 67 /28.03.2016 г., Второ наказателно отделение, К.Н.Д. 1/2016 на ВКС, Решение №189/08.11.2019 по дело №833/2019 на ВКС, Решение № 221/14.06.2013 година, Второ наказателно отделение, наказателно дело под № 755/2013 година на ВКС.

Тази практика следва на основание чл. 84 ЗАНН да намери субсидиарно приложение и в процесния случай, доколкото отново се касае за ограничаване възможността на деца да опровергае противоправния характер на извършеното от него, поради допуснатите от контролния орган нарушения на процедурата.

Да се приеме обратното, а именно че деецът следва да бъде наказан винаги при наличие на елементите от обективна страна на административния състав, без оглед на субективното му отношение и без оглед на допуснатите от контролните органи нарушения на процедурата, би било равносилно на осъждане въз основа на обективна отговорност, което е идея чужда на наказателния и административно-наказателния процес.

ПО СПРАВЕДЛИВОСТТА НА ПРОЦЕСА В СВЕТЛИНАТА НА ЧЛ. 6 ЕКЗПЧОС.

Видно от чл. 12 ЗАНН санкциите налагани по реда на ЗАНН целят както санкциониране на нарушителя, така и индивидуална и генерална превенция, т.е. преследват същите цели като наказанието в наказателния процес /чл. 36 НК/.

В същото време практиката на Европейския съд по правата на човека е категорична, че национални процедури, които преследват цели сходни с целите на наказателния процес имат наказателен характер по смисъла на ЕКЗПЧОС и за тях следва да намери пълно проявление принципа за справедливост на процеса по смисъла на чл. 6 ЕКЗПЧОС

В този смисъл и практиката на ВКС- Решение № 143/ 07.10.2016 г., второ наказателно отделение, дело № 518/2016 г. по описа на ВКС.

Пак според трайната практика на Европейския съд, във всички случаи, когато се констатира нарушение в процедурата, съдилищата са длъжни да извършат преценка дали те ценени съвкупно с всички обстоятелства по делото, са довели до нарушаване на общата справедливост на процеса по смисъла на чл. 6 ЕКЗПЧОС.

В този смисъл, като отчете вида и естеството на допуснатите процесуални пороци, намерили израз в:

- ненадлежно предявяване и връчване на АУАН, за което се констатира, че само по себе си не е съществен процесуален порок и

- допуснато нарушение на реда на чл. 6, вр. чл. 3а от Наредба 1/19.07.2017г. което **ефективно е попречило на деца да упражни регламентираното в закона негово право на избор** дали и по какъв начин да се установи концентрацията на алкохол в кръвта му и по този начин **да се достигне до отпадане наказуемостта на отказа да се тества с техническо средство дрегер**

и като ги съпостави с всички обстоятелства относими към повдигнатото административно обвинение и по-конкретно **тежестта на наложената санкция**

съдът намира, че общата справедливост на процеса е нарушена, санкция за което е отмяната на наказателното постановление в посочената част.

ОТНОСНО НАРУШЕНИЕТО НА ЧЛ. 100, АЛ.1, Т.1 ЗДвП

В тази част НП е издадено **при нарушение на материалния закон**. Както в АУАН, така и в НП от фактическа страна на деца е вменено **„непредставянето“** на контролен талон. Видно от текста на нормата съставомерната форма на изпълнителното деяние по нея е **„неносенето“** на споменатите документи. Двете понятия „не представя“ и „не носи“ не са идентични и между тях не може да се постави знак за равенство, доколкото е напълно възможно децата да е носил със себе си контролен талон и СУМПС, но да не ги представил на контролните органи по различни причини.

В този смисъл може само да се предполага, че деца не е представил

контролния талон, защото не го е носил, но както е добре известно административно-наказателната отговорност не може да почива на предположения.

За водача на МПС съществуват две самостоятелни задължения. Едното е да носи в себе си при управление на МПС – СУМПС, контролен талон и СРМПС, а другото е да ги представя при поискване на контролните органи. **Съставомерно по чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП е само „неносенето“** на тези документи.

Доколкото вменената във вина форма на изпълнителното деяние **„не представя“** е несъставомерно по сочената правна норма –**чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП**, НП следва да се отмени и в тази част.

ПО НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ПОДОБРЯВАНЕ ПРАКТИКАТА НА КОНТРОЛНИТЕ ОРГАНИ.

Изцяло с дидактическа цел, за да се избегне за в бъдеще отмяната на НП за административни нарушения с толкова висока степен на обществена опасност като тези по чл. 174, ал.3 ЗДвП , следва да се укаже на административния орган, че при отказ на лицето да се тества с дрегер, следва стриктно да се спазват разпоредбите на чл. 3а и чл. 6 от Наредба 1/19.07.2019г., като на водача се разяснява правото на избор дали да се подложи на медицинско изследване или изследване с доказателствен анализатор и да му се предостави реална възможност да упражни този си избор.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият е доказал реалното заплащане на 600 лева адвокатски хонорар за процесуално представителство в производството, доколкото съгласно т.1 от ТР 6/2012 ОСГТК на ВКС, договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка за изплатената в брой сума.

Съдът, предвид направеното **възражение за прекомерност** от въззиваемата страна и като съобрази:

- действителната фактическа и правна сложност на делото, **която не се**

отличава от типичната за нарушения с подобна правна квалификация;

- обема на извършените процесуални действия и приключване на делото в едно съдебно заседание;

намира, че възражението за прекомерност е основателно и следва **да се присъди адвокатско възнаграждение в рамките на минималните размери** съгласно Наредба № 1/09.07.2004 на Висшия адвокатски съвет.

Предвид вида на оказаната адвокатска защита и съдействие, състояща с **е не само в изготвяне на жалбата, но и реално представителство в открито заседание** и вида на наложените санкции, които имат имуществено измерение, приложима се явява нормата на чл. 18, ал.2 от Наредбата.

Съгласно чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата при материален интерес от 2000 лева, минималното възнаграждение възлиза на 370 лева.

Доколкото **защитата е осъществена за две самостоятелни нарушения**, за които дееца е наказан с едно НП, на основание чл. 13, ал.3 от Наредбата, който съгласно чл. 84 ЗАНН намира субсидиарно приложение по дела от административно-наказателен характер, **възнаграждението за най-тежкото обвинение**, а именно това по чл. 174, ал.3 ЗДВП в размер на 370 лева, **следва да се увеличи с ½ на общо 555 лева**, като именно тази сума следва да се присъди на жалбоподателя.

По мнение на настоящия състав в конкретния случай именно **този размер** би се явил **справедлив и обоснован** по смисъла на чл. 36, ал.2 от Закона за адвокатурата, като присъждането на по-висок би противоречало на принципа, че **на обезщетяване подлежат само действително претърпените вреди**, намиращи се в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразните действия на администрацията, прокаран в ТР 1/15.03.2017г. по т.д. 2/2016 на ВАС.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. В случая въззиваемата страна Сектор пътна полиция не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ, от което е част наказващия орган, а именно ОДМВР-Пловдив.

Мотивиран от горното Пловдивският районен съд, I н. с

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-1030-010694, издадено от Началник група към ОДМВР- ПЛОВДИВ, Сектор пътна полиция, с което на Г. С. П. е наложено наказание:

1. глоба в размер на 2000лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал.3 ЗДвП;
2. глоба в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал.1, т.1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР- ПЛОВДИВ да заплати в полза на Г. С. П., ЕГН ***** сумата **555 лева**, представляваща съдебни разноси пред Районен съд-Пловдив, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за разноси за **разликата над 555 лева до пълно претендирания размер от 600 лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____